

תת"ע 4023/09/15 - מדינת ישראל נגד סאמי אבו נאב

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4023-09-15 מדינת ישראל נ' אבו נאב סאמי
תיק חיצוני: 40200623938

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	סאמי אבו נאב

החלטה

בפני בקשה למתן הוצאות מאוצר המדינה לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף וללא ביטוח, בניגוד לסעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 ולסעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970.

ביוזמת המאשימה נוסף האישום המיוחס לנאשם בתיק זה לתיק 8053-11-15 וגזר הדין בגין אישום זה ואישום נוסף ניתן ביום 23.11.15.

אין חולק כי בשל טעות לא בקשה המאשימה למחוק את כתב האישום ולסגור את התיק לאחר שנוסף האישום שבו לתיק אחר.

בשל טעות זו המשיכו ההליכים בתיק זה להתנהל עד שהתברר לסנגור כי האישום צורף לתיק אחר.

בגין העדר התייצבות הנאשם בדיון הוצא כנגד הנאשם צו ההבאה והוא שוחרר בערבות של 1,000 ₪.

ב"כ הנאשם טען כי מדובר ברשלנות של המאשימה שכתוצאה ממנה נגרם לנאשם סבל רב ואף הוצאות. לטענתו בשל מעצרו במסגרת צו ההבאה לא השתתף הנאשם בחתונת אחותו.

ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה כיון שלטענתה מדובר בטעות בתום לב. לטענתה צו ההבאה הוצא כנגד הנאשם כיון שהנאשם ניתק קשר עם סנגורו ואם נגרם לו נזק הנזק נגרם בשל מחדלו זה.

עמוד 1

לטענתה היה על הנאשם לגלות בעצמו כי מדובר באישום עליו נשפט ולעדכן בכך את המאשימה אך לא עשה כן.

החלטתי לקבל את הבקשה ולהלן נימוקי:

סעיף 80(א) לחוק העונשין מאפשר מתן צו הוצאות הגנה אם לא היה יסוד ראיתי להאשמה או אם יש נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

בע"פ 7826/96 רייש נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נא(1) 481, 496-495 התייחס כב' השופט זמיר לעמימות התנאי של נסיבות אחרות המצדיקות מתן צו להוצאות :

" לא בכדי בחר המחוקק, בעניין הנדון, ביטוי עמום, שאין לו צורה ואין לו מידה, כמו "נסיבות אחרות". הביטוי נולד עמום על-מנת שיישאר עמום. הוא נמנה על משפחה של ביטויים עמומים, כמו צדק, מוסר, תקנת הציבור, סבירות, משמעת, קלון ועוד. יש הקוראים להם בשם מושגי שסתום. העמימות של ביטויים אלה היא טעם החיים שלהם. הם אמורים לרחף, בלתי מוגדרים, מעל הכללים. אסור לקצץ את כנפיהם ולכלוא אותם בכלוב של כלל נוקשה. כלל כזה עלול להרוג אותם. "

עם זאת הרחיב כב' השופט זמיר בעמדת הרוב :

"על יסוד פסקי-הדין שדנו בסעיף 80, ועל רקע התכלית של סעיף זה, ניתן לציין שיקולים אחדים, שיש בהם כדי לסייע בידי בית-המשפט להחליט בכל מקרה אם התקיימו "נסיבות אחרות", המצדיקות תשלום הוצאות ופיצוי לפי הסעיף. להלן רשימה של שיקולים כאלה: האם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום-לב, או שמא הנאשם נפל קורבן לעלילת שווא או לשיקולים זרים; האם החקירה נוהלה באופן ראוי, כגון: האם טענת אליבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שנדרש לחקור אותם; האם התביעה נוהלה באופן שהכביד על הנאשם ללא הצדקה, וכתוצאה נגרמו לו הוצאות יתרות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש; האם המשפט התארך יתר על המידה, ללא הצדקה, בעוד הנאשם נתון במעצר, ובלי שניתן לייחס את התארכות המשפט לנאשם עצמו; האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט; האם התברר בדיעבד, ואף שמלכתחילה היה יסוד להאשמה, כי לא היה מקום להגיש את כתב-האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנאשם, לעניין הציבורי או לנסיבות." (שם עמ' 499-498)

באשר לאופן הבחינה של מכלול השיקולים באירוע הספציפי נקבע בע"פ 700/00 טוויל נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נו(4) 450, 459-458 :

"בדונו בשאלת זכאותו של הנאשם לכיסוי הוצאות הגנתו ולפיצויים על בית-המשפט לבחון את שאלת נזקו של הנאשם ולאזנה עם מכלול רחב של שיקולים. כך יונחו על כפות המאזניים מחד - התנהגות המשטרה

והתביעה, אם וככל שאלה פגעו באופן בלתי מידתי בנאשם מחמת אי-חוקיות או מעשה זדון, וייתכן אף ברשלנות. מנגד יונחו על הכף הנסיבות הקשורות בנאשם וכן התנהגותו הן בחקירתו במשטרה והן במהלך המשפט. שיקולים אלה אינם רשימה סגורה; אל לו לבית-המשפט להתייחס אל פן בודד של הסוגיה שבפניו, אלא עליו לשקול את מכלול השיקולים ולבטא את האיזון הנכון שבין הפגיעה בזכויות הפרט המצדיקה פיצוי, לבין משקלו של האינטרס הציבורי שעלול להיפגע עקב מתן הפיצויים. הבאה בחשבון של מכלול השיקולים תסייע להכריע בכל עניין על-פי נסיבותיו הקונקרטיים."

במקרה דנן מדובר במחדל חמור של המאשימה שגרם לניהול הליך כפול כנגד הנאשם .

העובדה שהמאשימה הטילה את האשמה על מחדליה שלה על הנאשם בלתי ראויה ואף מקוממת. האחריות למחיקת כתב האישום כאשר המאשימה מחליטה לצרף אישום לאישום אחר במסגרת הליך נפרד מוטלת על המאשימה.

התנהלות זו של המאשימה הובילה לניהול שני הליכים מקבילים והעובדה שהנאשם לא גילה זאת על אף שיכול היה לגלות את הטעות אינה מהווה סיבה לכך שלא יקבל פיצוי בגין נזק שהמאשימה גרמה לו באופן ישיר.

יתכן אף כי צירוף התיקים הוביל לבלבול של הנאשם ולשרשרת האירועים שניתן וצריך היה למנוע בנקל.

הטלת פיצויים על המאשימה במקרה זה מתיישבת היטב עם האינטרס הציבורי, שכן האינטרס הציבורי מחייב וודאות בדבר סיום ההליך וסופיות הדין. המאשימה שבסמכותה וכוחה לצרף אישומים צריכה להפעיל סמכות זאת בזהירות ומידה ולא עשתה כן באופן שהוביל לפגיעה בנאשם עליה לשאת בתוצאות מעשיה.

באשר לגובה ההוצאות הנאשם . כתוצאה מאי מחיקת כתב האישום נכח הנאשם בשלושה דיונים ובגין אי התייצבותו לדין הראשון הוצא כנגדו צו הבאה. בשל צו ההבאה שהוצא כנגדו שהה הנאשם מספר שעות במעצר עד אשר הופקדו 1,000 ש"ח שהיוו תנאי לשחרורו. הנאשם לא הוכיח כי כתוצאה מהמעצר לא השתתף בחתונת אחותו.

לאור האמור אני מורה על תשלום הוצאות לנאשם מאוצר המדינה בסך ₪ 2,500 בגין נזקיו ובכלל זה אובדן זמן, מעצרו, תשלום בגין צו ההבאה ועוגמת הנפש שנגרמה לו .

על המאשימה לשלם לנאשם הסכום תוך 45 יום מהיום.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

